

JAZZ FEST BRNO, 21. - 25. 4. 2006**Roland Kánik**

V Brne vznikol za posledných päť rokov (a to najmä vďaka aktivite tamojšej mladej generácie hudobníkov) jazzový festival patriaci medzi najvýznamnejšie podujatia svojho druhu v bývalom Československu. Dramaturgia je orientovaná z väčšej časti na prezentovanie mainstreamovej línie jazzu, s dôrazom na jej aktuálne vývinové trendy. Ďalší aspekt dramaturgie vychádza priamo z polohy Brna, ako prirodzeného prostredníka medzi českou a slovenskou scénou. Hneď prvý (a dovoľím si tvrdiť, že obsadením najsilnejší) večer piateho ročníka sa konal podľa tohto scenára.

Festival otvoril slovenský pianista Ondrej Krajňák so svojim česko-slovenským triom (Tomáš Baroš - kontrabas, Marián Ševčík - bicie) a slovinským hosťujúcim saxofonistom Jure Puklom. Akustický moderný mainstream, so všetkým, čo k tomu patrí - tak by sa dalo v krátkosti charakterizovať ich hodinové vystúpenie. Ostatne, nie sú to na scéne žiadni nováčikovia a vysoký štandard, ktorý sa od nich očakával, odohrali s veľkým prehľadom. Nechýbali dlhé modálne plochy, či razantne swingujúce pasáže, inštrumentálna virtuoza i empatia (najmä po osi Krajňák - Ševčík funguje výborne). Pre mňa doposiaľ neznámy mladý český kontrabasista Tomáš Baroš hral s obrovským prehľadom a swingovým ťahom. Jure Pukl je bezpochyby veľký hráč s 'povinným' post-coltraneovským tónom, no svojim introvertnejším poňatím hry to mal pri temperamentom Krajňákovi ťažké a zostával trochu v jeho tieni. No a Krajňák, to je kapitola sama o sebe - klavirista s nekompromisným frázovaním a priam učebnicovou výstavbou sól. V Brne opoť potvrdil svoju bezkonkurenčnú pozíciu na (česko)slovenskej scéne.

V ten istý večer sa na festivale predstavil aj headliner tohto ročníka - americký gitarista Kurt Rosenwinkel, so svojim hviezdny konglomerátom. Veď uznajte - Mark Turner (tenor sax), Aaron Goldberg (piano), Joe Martin (kontrabas), Jeff Ballard (bicie) - čo meno, to pojem. Rosenwinkel patrí k mladšej generácii (jeho generačným súputníkom je napr. Brad Mehldau), no má za sebou množstvo skúseností, ktoré získaval napr. v angažmá u známeho vyhľadávača talentov - vibrafonistu Garyho Burtona. Rosenwinkelov súčasný koncept kvintetu vychádza z aktuálneho albumu Deep Song. Komponované pasáže a improvizácie sú vo vyváženom pomere. Dominantou kvintetu je lahodný súzvuk Rosenwinkelovej gitary a Turnerového saxofónu. Napriek tomu, že Rosenwinkel je sám veľmi invecný v harmonickej rovine, hral väčšinou melodicky, často v unizónach s Turnerom. Harmonicky ich súhru úžasne dofarboval na klavíri Aaron Goldberg, ktorému sa tak síce nedostalo veľa sólového priestoru, no pre celkový zvuk bol jeho prínos nenahraditeľný. Dynamiku Rosenwinkelovým hudobným obrazom dával Ballard svojim šialeným drummingom (doslova šialeným - na pokraji bláznostva a geniality). Takto vzácné vyvážený kvintet osobností je pre Rosenwinkela nástroj na komunikovanie čírej krásy hudby, hlboko emocionálnej, výsostne osobitej, striktne jazzovej, no zároveň míľovými krokmi prekračujúcej konvencie žánru. Pokora, bravúra a obrovský nadhľad. Takýchto koncertov sa za život nezažije veľa.

V ostatných dňoch sa na festivale predstavili napr. český Vertigo Quintet, Scott Hamilton so slovenským Nothing But Swing triom, či Avishai Cohen Trio. Okrem toho je brnenský festival známy aj svojim bohatým spoločenským životom, workshopmi (tento rok ho viedol samotný Kurt Rosenwinkel), či nočnými jam sessions. Úroveň festivalu stúpa z roka na rok vyššie a ja nevidím dôvod, prečo by tomu nemalo byť aj o rok a preto sa už teraz teším na to, čo organizátori pripraví.